

Arrest

nr. 268 126 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat LAHAYE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in het departement San Salvador. Tot december 2015 woonde u met uw familie in Colonia Santa Marta in Apopa. Hierna ging u samenwonen met uw huidige echtgenote, (...) en haar kinderen (...) en (...) in Residencial Holanda, San Salvador. U en uw ex-partner hadden co-ouderschap over jullie zoon (...), waardoor hij ook regelmatig bij jullie inwoonde.

U werkte gedurende enkele jaren aan het colegio Temach, waar uw zus directrice was. Omwille van een familiegeschil nam u op 15 november 2019 ontslag en startte u, informeel, als Uber-chauffeur. Deze job oefende u uit tot 27 november 2019. U stopte als chauffeur omdat u met uw echtgenote op reis vertrok naar Mexico, waar u haar ten huwelijk vroeg. U stopte eveneens omdat leden van de bende 18 u eenmalig vroegen om hen gratis te vervoeren. Als u dat niet zou doen, zouden ze u doen verdwijnen. Op 3 december 2020 keerden jullie terug van Mexico, u ging nadien niet meer werken voor Uber uit angst voor de bendes.

Op 11 december 2019 kwamen er vijf gewapende leden van de bende 18 naar jullie huis. Uw echtgenote opende de deur en de bendeleden vroegen naar uw schoonvader. Toen u eveneens in de deuropening ging staan, maande één van de bendeleden u met een wapen aan om terug naar binnen te gaan. Gezien uw echtgenote geen informatie prijs gaf over uw schoonvader, moesten jullie van de bendeleden van adres veranderen, anders zouden jullie vermoord worden. Hierop verhuizen jullie naar uw huis in Colonia Santa Marta.

Op 14 januari 2020 keerde u terug naar Residencial Holanda om wat spullen op te halen. Daar aangekomen werd u aangesproken door twee bendeleden die wilden weten waarom u niet weg ging zoals zij gevraagd hadden. U vroeg hen nog wat tijd omdat u niet wist waar naartoe, waarop zij weggaan. U pakte uw spullen bij elkaar en keerde niet meer terug naar dit adres. U bracht uw echtgenote op de hoogte van wat er die dag gebeurde en jullie beslisten om de eerdere raad van uw schoonvader op te volgen en eveneens naar België te komen. U diende diezelfde dag nog klacht in bij de PNC. Jullie verkochten een wagen om de vliegtuigtickets te bekostigen.

Op 17 februari 2020 verliet u samen met uw echtgenote (...), uw zoon (...), uw stiefzoon (...) en uw schoonbroer (...) El Salvador. Op 18 februari 2020 kwamen jullie via Spanje aan in België, waar jullie op 21 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u voor de levens van uw familieleden. U vreest eveneens voor de veiligheid van jullie kinderen omdat zij het risico lopen gerekruteerd te worden door de bendes.

In februari 2020 vielen de bendeleden ook uw schoonzus (...) lastig. In juli 2020 vielen zij haar fysiek lastig en ook in september 2020 werd zij door de bendeleden benaderd.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, drie nieuwsberichten over bendegeweld in El Salvador, een aangifte op naam van o.a. uw schoonvader bij de Fiscalia General de la Republica, een aangifte op naam van o.a. uw schoonvader bij de Procuraduria para la defensa de los derechos humanos, een aangifte op uw naam bij de PNC op 14 januari 2020, een aangifte op naam van uw schoonzus (...) bij de PNC op 16 september 2020, een aangifte op naam van uw schoonvader bij de PNC op 6 augustus 2020, jullie vliegtuigtickets, de toelating van de moeder van (...) om El Salvador te verlaten, een uittreksel van het strafregister van uw echtgenote, een attest van het werk van uw echtgenote bij Fedecredito, het verkoop bewijs van de wagen van uw echtgenote, een attest van uw werk, uw geboorteakte en twee uittreksels van uw strafregister.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenote, (...). Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenote de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenote werd als volgt gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen en deze van uw echtgenoot blijkt dat de redenen voor jullie vertrek uit El Salvador voortvloeien uit de problemen van uw vader, (...), die reeds in november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in België (CGVS 20/13239B, vanaf nu CGVS vrouw, p. 10, 14-17 en 19; CGVS 20/13239, vanaf nu CGVS man, p. 10 en 14-15). Op 2 september 2020 weigerde het CGVS uw vader en zijn gezin zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk besloten dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hem verklaarde problemen in El Salvador. De veiligheidssituatie in uw land van herkomst noopte evenmin tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals is bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uw vader diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 2 april 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS in arrest 252.175 (zie administratief dossier). Hierdoor staat de beoordeling van de problemen van uw vader vast. Dat de aangehaalde problemen van uw vader ongeloofwaardig en niet aannemelijk werden bevonden, doet onvermijdelijk reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen in El Salvador, dewelke volgens uw verklaring en deze van uw echtgenoot voortvloeien uit de problemen van uw vader in El Salvador (CGVS vrouw, p. 10, 14-17 en 19; CGVS man, p. 10 en 14-15).

De ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen in El Salvador wordt verder nog bevestigd door de incoherente en weinig aannemelijke verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden. Zo kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij het incident van 11 december 2019, waarbij vijf leden van de bende 18 bij uw huis kwamen informeren naar uw vader (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Jullie gedrag in de nasleep van dit incident valt namelijk niet te verenigen met jullie geuite vrees ten opzichte van de bende. Zo dreigden de bendeleden ermee jullie gezin te vermoorden indien jullie jullie huis niet zouden verlaten (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Toch keerde uw echtgenoot op 14 januari 2020 nog terug naar jullie huis om spullen op te halen, waarbij hij opnieuw staande gehouden werd door leden van de bende 18 (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Dat uw echtgenoot, nog terugkeerde naar jullie huis na de dreigementen van 11 december 2019 is erg opmerkelijk en getuigt niet van een ernstige vrees in jullie hoofde. Zo lijkt dit wel een erg groot risico om enkele – niet-

noodzakelijke – spullen op te halen, gezien uw echtgenoot er van op de hoogte was dat er steeds één of twee bendeleden aan het waken zijn in de kolonie waardoor hij het risico kende van een terugkeer naar jullie kolonie (CGVS man, p. 5). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat noch u, noch uw echtgenoot in jullie verklaring bij de DVZ dit incident van 14 januari 2020 vermelden (Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5 en 3.8; Vragenlijst CGVS man, vraag 3.5 en 3.8). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u in het begin van de procedure niet goed geïnformeerd werd en enkel uw aangifte indienden omdat jullie dachten dat het dossier van uw echtgenoot en u gesplitst zou worden als er twee aangiftes ingediend werden (CGVS vrouw, p. 21). Uw echtgenoot komt eveneens met deze verklaring voor deze lacune in jullie verklaring op de DVZ (CGVS man, p. 24-25). Deze verklaring is echter niet overtuigend, daar er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij/zij bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming open kaart gespeeld wordt over de redenen waarom zij hun thuisland verlaten hebben. Dat jullie het beiden nalieten om het incident aan te halen dat uiteindelijk de doorslag gaf voor jullie beslissing om El Salvador te verlaten, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas (CGVS vrouw, p. 10; CGVS man, p. 10).

Ook jullie verklaringen betreffende de problemen van uw zus, (...), zijn dermate incoherent dat hieruit evenmin geloof gehecht kan worden aan jullie verklaring dat de bende 18 nog steeds op zoek is naar uw vader, uw broer, uw gezin en uzelf. Zo verklaart u dat uw moeder en uw zus na een derde toenadering door de bende 18 in september 2020 het huis in Colonia Dolores verlieten en intussen bij familie en vrienden verblijven (CGVS vrouw, p. 6 en 16-17). Ook uw echtgenoot haalt de problemen van (...) aan, en verklaart hierbij aanvankelijk dat zij momenteel nog in Colonia Dolores woont samen met uw schoonmoeder (CGVS man, p. 26) om zich nadien te corrigeren en hieraan toe te voegen dat (...) na het indienen van de aangifte in september 2020 het huis verliet en bij enkele vrienden ging wonen (CGVS man, p. 26). Dat ook uw moeder het huis moest verlaten, haalt hij hierbij niet aan (CGVS man, p. 26). Ook uw broer, (...), verklaarde dat enkel uw zus constant moet verhuizen maar dat uw moeder nog steeds in het ouderlijke huis in Colonia Dolores woont (CGVS 20/13240, persoonlijk onderhoud van 2 maart 2021, p. 4 en 6 – zie administratief dossier).

Dat uw verklaringen over zowel uw eigen problemen met de bende 18, als de problemen van (...) met de bende 18, dermate veel incoherenties bevatten en bovendien voortvloeien uit de reeds ongeloofwaardig geachte problemen van uw vader, maakt dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde problemen met de bende 18.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de problemen waarvoor u in januari 2013 verhuisde bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd, gezien deze feiten dateren van meer dan zeven jaar voor uw vertrek naar België (CGVS vrouw, p. 4-5 en 14). Zo verklaart u dat de bende 18 u om geld vroeg, waarop ze dreigden u en uw kinderen te vermoorden als u niet zou betalen (CGVS vrouw, p. 4-5 en 14). U betaalde de bende nooit en verhuisde naar uw moeder in Colonia Dolores. Hoewel u in een kolonie ging wonen die eveneens onder controle van de bende 18 stond, kwamen de bendeleden niet naar u zoeken en kende u geen verdere problemen omdat u het gevraagde geld niet betaalde (CGVS vrouw, p. 5 en 18). Bijkomstig vermeldde u dit incident niet tijdens uw interview op de DVZ toen u gevraagd werd om een overzicht te geven van alle feiten die leidden tot uw vlucht uit uw land (Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5 en 3.8). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u nochtans aan dat u de belangrijkste feiten die geleid hadden tot jullie vertrek uit El Salvador, samengevat had kunnen vertellen bij de DVZ (CGVS vrouw, p. 2-3). Hieruit kan afgeleid worden dat dit incident niet mede aan de basis ligt van uw vertrek uit El Salvador.

Uw echtgenoot haalt nog aan dat hij vreest dat jullie zoon in El Salvador gerekruteerd zou kunnen worden door de bendes (CGVS man, p. 16-17). Gevraagd of ze dat ooit reeds probeerden in het verleden, verklaart hij dat dit niet het geval is (CGVS man, p. 17). Deze vrees blijkt dan ook louter hypothetisch te zijn, gezien nergens uit jullie verklaringen afgeleid kan worden dat dit jullie zoon zal overkomen. Uw echtgenoot wijst er hierbij echter op dat bendeleden uw broer reeds probeerden te rekruteren (CGVS man, p. 17). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van uw broer hieromtrent niet geloofwaardig geacht werden (Beslissing CGVS 20/13240 – zie blauwe map).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksakte, uittreksels van het strafregister en attesten van jullie werk bevatten louter gegevens omtrent jullie identiteit, job, blanco strafblad en nationaliteit die niet in twijfel getrokken worden. De aangiftes van u, uw echtgenoot en uw zus (...) bevatten dan weer louter hun verklaring en dus hun weergave van de feiten, waardoor het aan objectieve bewijswaarde ontbreekt. De kopieën van de aangiftes van uw vader bevatten evenmin elementen die bovenstaande

beslissing kunnen omkeren, daar de verklaringen in deze aangiftes reeds als ongeloofwaardig bestempeld werden door het CGVS bij het verzoek van uw vader en intussen bevestigd door het RvV. De foto's van uw zus (...) met daarop de verwondingen die zij volgens uw verklaring opliep tijdens een confrontatie met bendeleden in juli 2020, kunnen slechts een geloofwaardig relaas ondersteunen maar bewijzen op zich niets. Zo kan louter op basis van de foto's niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden uw zus deze verwondingen opliep. De twee nieuwsberichten handelen dan weer louter over algemene informatie en hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen in El Salvador. De vliegtuigtickets bevestigen jullie reis naar België, hetgeen hier niet ter discussie staat. De verkoopakte van uw wagen toont dan weer enkel aan dat u uw wagen verkocht net voor uw vertrek naar België."

Bijgevolg kan u, wat deze problemen betreft, evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

U verklaart nog problemen te hebben gekend als chauffeur voor Uber. Zo verklaren u en uw vrouw dat u in november 2019 opgebeld werd door bendeleden en voor hen een gratis ritje moest uitvoeren. U voerde dit ritje voor hen uit, omdat ze dreigden u te doden indien u weigerde (CGVS vrouw, p. 9; CGVS man, p. 7-8 en 14). Geen van jullie beiden vermelden dit incident echter wanneer jullie op de DVZ gevraagd wordt naar de feiten die geleid hebben tot jullie vertrek uit El Salvador (Vragenlijst CGVS, punt 3.5 en 3.8; Vragenlijst CGVS man, vraag 3.5 en 3.8). De geloofwaardigheid van dit incident wordt eveneens betwist. Zo stelt u in uw verklaring bij de DVZ dat uw laatste job in El Salvador, uw functie als supervisor van onderhoud was, in Colegio Temach (Verklaring DVZ 20/13239, vraag 12). Dit komt niet overeen met jullie latere verklaring op het CGVS waar jullie stellen dat u in november 2019 uw job op deze school opzegde om als Uber-chauffeur te gaan werken (CGVS vrouw, p. 9; CGVS man, p. 6-7). Bovendien verklaart uw vrouw dat u onmiddellijk na deze bedreiging door de bende 18 stopte met werken en enkel nog ritjes uitvoerde voor kennissen (CGVS vrouw, p. 9). U verklaart daarentegen dat u na dat incident wel nog verder bleef werken tot 27 november 2019, en dat u in die periode niet opnieuw aangesproken werd door bendeleden (CGVS man, p. 17). Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen maken het weinig aannemelijk dat u als Uber-chauffeur problemen kende met bendeleden. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door

zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in San Salvador, El Salvador. Uw ouders gingen uit elkaar waarop uw vader, (...), een nieuwe relatie startte met (...) en twee kinderen kreeg, (...) en (...). Uw vader woonde met zijn nieuwe gezin in colonia Aragon, San Salvador, maar onderhield wel contact met u, uw zus (...) en uw broer (...). U heeft twee kinderen uit uw relatie met (...): (...) en (...). U heeft ook nog een stiefzoon, (...), van uw huidige echtgenoot (...).

Van 2007 tot 2014 werkte u voor City Bank. Op 15 januari 2013 kwamen er drie leden van de bende 18 naar uw huis en zij vroegen geld aan u, daar zij wisten dat u die dag uw loon had ontvangen. U zei hen dat u geen geld voor hen had waarop zij lastig deden en zeiden dat als u niet zou betalen, dat u uw kinderen niet meer levend zou zien, en door hen vermoord zou worden. Hierop verhuisde u naar uw moeder in colonia Dolores, waar eveneens de bende 18 actief was. U kende geen verdere problemen met de bendeleden en betaalde de renta nooit.

In 2014 leerde u uw huidige echtgenoot (...) kennen en gingen jullie samenwonen in Residencia Hollanda, San Salvador. In augustus 2019 kreeg uw vader, (...), problemen met de bende 18. Zij kwamen erachter dat hij als geluidstechnicus voor het presidentiële huis werkte en eisten 3000 dollar van hem en informatie over de politie. Als hij hen niet zou helpen, dreigden ze zijn familie iets aan te doen. In september 2019 werd uw vader zonder uitleg ontslagen omdat men zo wou vermijden dat hij informatie kon doorspelen aan de bende. Uw vader diende hierop klacht in bij de Procuradaria para los derechos humanos.

Tussen oktober en november 2019 probeerden leden van de bende 18 uw broer, (...), te rekruteren aan zijn school. In november 2019 stopte uw echtgenoot met werken op het college en ging hij werken als chauffeur voor Uber. Toen hij met deze job startte, werd hij bedreigd door de bende 18. Hij moest voor hen gratis ritjes uitvoeren, als hij dat niet zou doen, zouden ze hem vermoorden. Hierna voerde hij enkel nog ritjes uit voor bekenden.

Op 11 december 2019 kwamen vijf leden van de bende 18 naar jullie huis. Één van hen vroeg waar uw vader was. Toen u zei dat u daar geen idee van had, toonde één van hen een vuurwapen en dreigde ermee u en uw gezin te vermoorden als u niet zou meewerken. Op dat moment kwam uw echtgenoot ook in de deuropening staan. Een van de bendeleden maande hem met zijn wapen aan om terug naar binnen te gaan. Ze zeiden tegen u dat als u niet wilde meewerken, dat u wist wat er zou gebeuren als u deze plek niet zou verlaten. Uw echtgenoot en u beslisten hierop dat jullie niet langer in jullie huis konden blijven en het weekend volgend op het incident verlieten jullie jullie huis. Jullie verhuisden naar Santa Marta, Apopa, waar uw echtgenoot opgroeide. In december 2019 gingen de bendeleden eveneens bij uw broer informeren naar uw vader.

Op 14 januari 2020 keerde uw echtgenoot terug naar jullie huis in Residencia Hollanda om wat spullen op te halen. Toen hij uit de wagen stapte, werd hij benaderd door twee leden van de bende 18 die vroegen waarom hij niet weg was gegaan zoals zij gevraagd hadden. Uw echtgenoot belde u na dit incident op en jullie besloten om de raad van uw vader te volgen, het land te verlaten en naar België te komen. Uw echtgenoot ging die dag klacht neerleggen bij de PNC. U diende uw ontslag in op uw werk en werkte uw laatste dag op 30 januari 2020.

Op 17 februari 2020 verliet u samen met uw echtgenoot (...), uw stiefzoon (...), uw zoon (...) en uw broer (...) El Salvador. Op 18 februari 2020 kwamen jullie via Spanje aan in België, waar jullie op 21 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u voor uw leven en dat van uw familie. U vreest eveneens dat uw broer zou moeten toetreden tot een bende.

Na jullie vertrek in februari 2020 vielen de bendeleden ook uw zus (...) lastig eind februari 2020. Ze vroegen naar u, uw broer en uw vader, maar (...) weigerde deze info te geven. In juli 2020 kwamen er opnieuw bendeleden info over jullie vragen. Toen zij weigerde deze info te geven, kreeg zij een duw waardoor ze gewond geraakte in haar gezicht. Ze bedreigden haar met de dood. In september 2020 werd zij nogmaals benaderd door bendeleden en bedreigd met de dood als zij geen informatie over jullie familie wilde geven. Zij weigerde dit en besloot hierop Colonia Dolores te verlaten, net als uw moeder.

(...) kocht vliegtuigtickets om naar België te komen in maart 2020, maar kon door de Covid-pandemie nog niet vertrekken.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw echtgenoot volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, drie nieuwsberichten over bendegeweld in El Salvador, een aangifte op naam van o.a. uw vader bij de Fiscalía General de la Republica, een aangifte op naam van o.a. uw vader bij de Procuraduria para la defensa de los derechos humanos, een aangifte op naam van uw echtgenoot bij de PNC op 14 januari 2020, een aangifte op naam van uw zus (...) bij de PNC op 16 september 2020, een aangifte op naam van uw vader bij de PNC op 6 augustus 2020, jullie vliegtuigtickets, de toelating van de moeder van (...) om El Salvador te verlaten, een uittreksel van uw strafregister, een attest van uw werk bij Fedecredito, het verkoop bewijs van uw wagen, een attest van het werk van uw echtgenoot, de geboorteakte van uw echtgenoot en twee uittreksels van het strafregister van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen en deze van uw echtgenoot blijkt dat de redenen voor jullie vertrek uit El Salvador voortvloeien uit de problemen van uw vader, (...), die reeds in november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in België (CGVS 20/13239B, vanaf nu CGVS vrouw, p. 10, 14-17

en 19; CGVS 20/13239, vanaf nu CGVS man, p. 10 en 14-15). Op 2 september 2020 weigerde het CGVS uw vader en zijn gezin zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk besloten dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hem verklaarde problemen in El Salvador. De veiligheidssituatie in uw land van herkomst noopte evenmin tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals is bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uw vader diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 2 april 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS in arrest 252.175 (zie administratief dossier). Hierdoor staat de beoordeling van de problemen van uw vader vast. Dat de aangehaalde problemen van uw vader ongeloofwaardig en niet aannemelijk werden bevonden, doet onvermijdelijk reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen in El Salvador, dewelke volgens uw verklaring en deze van uw echtgenoot voortvloeien uit de problemen van uw vader in El Salvador (CGVS vrouw, p. 10, 14-17 en 19; CGVS man, p. 10 en 14-15).

De ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen in El Salvador wordt verder nog bevestigd door de incoherente en weinig aannemelijke verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden. Zo kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij het incident van 11 december 2019, waarbij vijf leden van de bende 18 bij uw huis kwamen informeren naar uw vader (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Jullie gedrag in de nasleep van dit incident valt namelijk niet te verenigen met jullie geuite vrees ten opzichte van de bende. Zo dreigden de bendeleden ermee jullie gezin te vermoorden indien jullie jullie huis niet zouden verlaten (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Toch keerde uw echtgenoot op 14 januari 2020 nog terug naar jullie huis om spullen op te halen, waarbij hij opnieuw staande gehouden werd door leden van de bende 18 (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Dat uw echtgenoot, nog terugkeerde naar jullie huis na de dreigementen van 11 december 2019 is erg opmerkelijk en getuigt niet van een ernstige vrees in jullie hoofde. Zo lijkt dit wel een erg groot risico om enkele – niet-noodzakelijke – spullen op te halen, gezien uw echtgenoot er van op de hoogte was dat er steeds één of twee bendeleden aan het waken zijn in de kolonie waardoor hij het risico kende van een terugkeer naar jullie kolonie (CGVS man, p. 5). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat noch u, noch uw echtgenoot in jullie verklaring bij de DVZ dit incident van 14 januari 2020 vermelden (Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5 en 3.8; Vragenlijst CGVS man, vraag 3.5 en 3.8). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u in het begin van de procedure niet goed geïnformeerd werd en enkel uw aangifte indienen omdat jullie dachten dat het dossier van uw echtgenoot en u gesplitst zou worden als er twee aangiftes ingediend werden (CGVS vrouw, p. 21). Uw echtgenoot komt eveneens met deze verklaring voor deze lacune in jullie verklaring op de DVZ (CGVS man, p. 24-25). Deze verklaring is echter niet overtuigend, daar er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij/zij bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming open kaart gespeeld wordt over de redenen waarom zij hun thuisland verlaten hebben. Dat jullie het beiden nalieten om het incident aan te halen dat uiteindelijk de doorslag gaf voor jullie beslissing om El Salvador te verlaten, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas (CGVS vrouw, p. 10; CGVS man, p. 10).

Ook jullie verklaringen betreffende de problemen van uw zus, (...), zijn dermate incoherent dat hieruit evenmin geloof gehecht kan worden aan jullie verklaring dat de bende 18 nog steeds op zoek is naar uw vader, uw broer, uw gezin en uzelf. Zo verklaart u dat uw moeder en uw zus na een derde toenadering door de bende 18 in september 2020 het huis in Colonia Dolores verlieten en intussen bij familie en vrienden verblijven (CGVS vrouw, p. 6 en 16-17). Ook uw echtgenoot haalt de problemen van (...) aan, en verklaart hierbij aanvankelijk dat zij momenteel nog in Colonia Dolores woont samen met uw schoonmoeder (CGVS man, p. 26) om zich nadien te corrigeren en hieraan toe te voegen dat (...) na het indienen van de aangifte in september 2020 het huis verliet en bij enkele vrienden ging wonen (CGVS man, p. 26). Dat ook uw moeder het huis moest verlaten, haalt hij hierbij niet aan (CGVS man, p. 26). Ook uw broer, (...), verklaarde dat enkel uw zus constant moet verhuizen maar dat uw moeder nog steeds in het ouderlijke huis in Colonia Dolores woont (CGVS 20/13240, persoonlijk onderhoud van 2 maart 2021, p. 4 en 6 – zie administratief dossier).

Dat uw verklaringen over zowel uw eigen problemen met de bende 18, als de problemen van (...) met de bende 18, dermate veel incoherenties bevatten en bovendien voortvloeien uit de reeds ongeloofwaardig geachte problemen van uw vader, maakt dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde problemen met de bende 18.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de problemen waarvoor u in januari 2013 verhuisde bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd, gezien deze feiten dateren van meer dan zeven jaar voor uw vertrek naar België (CGVS vrouw, p. 4-5 en 14). Zo verklaart u dat de bende 18 u om geld vroeg, waarop ze dreigden u en uw kinderen te vermoorden als u niet zou betalen (CGVS vrouw, p. 4-5 en 14). U betaalde de bende nooit en verhuisde naar uw moeder in Colonia Dolores.

Hoewel u in een kolonie ging wonen die eveneens onder controle van de bende 18 stond, kwamen de bendeleden niet naar u zoeken en kende u geen verdere problemen omdat u het gevraagde geld niet betaalde (CGVS vrouw, p. 5 en 18). Bijkomstig vermeldde u dit incident niet tijdens uw interview op de DVZ toen u gevraagd werd om een overzicht te geven van alle feiten die leidden tot uw vlucht uit uw land (Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5 en 3.8). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u nochtans aan dat u de belangrijkste feiten die geleid hadden tot jullie vertrek uit El Salvador, samengevat had kunnen vertellen bij de DVZ (CGVS vrouw, p. 2-3). Hieruit kan afgeleid worden dat dit incident niet mede aan de basis ligt van uw vertrek uit El Salvador.

Uw echtgenoot haalt nog aan dat hij vreest dat jullie zoon in El Salvador gerekruteerd zou kunnen worden door de bendes (CGVS man, p. 16-17). Gevraagd of ze dat ooit reeds probeerden in het verleden, verklaart hij dat dit niet het geval is (CGVS man, p. 17). Deze vrees blijkt dan ook louter hypothetisch te zijn, gezien nergens uit jullie verklaringen afgeleid kan worden dat dit jullie zoon zal overkomen. Uw echtgenoot wijst er hierbij echter op dat bendeleden uw broer reeds probeerden te rekruteren (CGVS man, p. 17). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van uw broer hieromtrent niet geloofwaardig geacht werden (Beslissing CGVS 20/13240 – zie blauwe map).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksakte, uittreksels van het strafregister en attesten van jullie werk bevatten louter gegevens omtrent jullie identiteit, job, blanco strafblad en nationaliteit die niet in twijfel getrokken worden. De aangiftes van u, uw echtgenoot en uw zus (...) bevatten dan weer louter hun verklaring en dus hun weergave van de feiten, waardoor het aan objectieve bewijswaarde ontbreekt. De kopieën van de aangiftes van uw vader bevatten evenmin elementen die bovenstaande beslissing kunnen omkeren, daar de verklaringen in deze aangiftes reeds als ongeloofwaardig bestempeld werden door het CGVS bij het verzoek van uw vader en intussen bevestigd door het RvV. De foto's van uw zus (...) met daarop de verwondingen die zij volgens uw verklaring opliep tijdens een confrontatie met bendeleden in juli 2020, kunnen slechts een geloofwaardig relaas ondersteunen maar bewijzen op zich niets. Zo kan louter op basis van de foto's niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden uw zus deze verwondingen opliep. De twee nieuwsberichten handelen dan weer louter over algemene informatie en hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen in El Salvador. De vliegtuigtickets bevestigen jullie reis naar België, hetgeen hier niet ter discussie staat. De verkoopakte van uw wagen toont dan weer enkel aan dat u uw wagen verkocht net voor uw vertrek naar België.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er

sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve moet er worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw echtgenoot Jose Gilberto Ticas Moran (CGVS 20/13239; O.V. 9.007.541) en uw broer William Alejandro Diaz Flores (CGVS 20/13240; O.V. 9.007.565) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“Appreciatiefout en schending van:

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Verzoekers verwijzen vooreerst naar het gegeven dat hun asielaanvragen en hun verklaringen op een individuele manier moeten worden onderzocht. Verzoekers hekelen in dit opzicht dat de motivering van de bestreden beslissingen deels gebaseerd is op de vergelijking van hun verklaringen met deze van verzoeksters broer en dat de notities van diens persoonlijk onderhoud werd toegevoegd aan hun administratief dossier. Verzoekers wijzen erop dat zij geen toestemming hebben gegeven om hun aanvraag met deze van verzoeksters broer te koppelen, dat hun verklaringen vertrouwelijk zijn en dat de verklaringen van verzoeksters broer niet in hun dossier mogen worden vermeld. Volgens verzoekers is dit strijdig met het beginsel van geheimhouding en vertrouwelijkheid dat zijn grondslag vindt in artikel 15 van Richtlijn 2013/32 en in het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is voor verzoekers dan ook onaanvaardbaar dat hun verklaringen aan verzoeksters broer werden meegedeeld, alsook dat bepaalde motieven steunen op wat hij zou verklaard hebben op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU en artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 leggen op dat, in de Belgische context, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming dient te laten plaatsvinden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

De Raad ziet niet in en zo blijkt ook niet uit het administratief dossier dat de persoonlijke onderhouden van verzoekers niet zouden hebben plaatsgevonden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. Verzoekers lichten ook verder niet concreet toe op welke wijze hun persoonlijke onderhouden niet in overeenstemming met deze omstandigheden zouden zijn verlopen.

Ook stelt de Raad vast dat zowel verzoekers als verzoeksters broer het over dezelfde feiten hebben waarop zij hun verzoek om internationale bescherming steunen. De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoekers om internationale bescherming zich bevinden, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen en dit in het licht

van het door verzoekers aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenfinding.

Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoekers om internationale bescherming met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Bovendien is de commissaris-generaal bij het nemen van individuele beslissingen gehouden om deze te motiveren en dienen de motieven steun te vinden in het administratief dossier. De aanwezigheid van de verklaringen van verzoeksters broer en de verwijzing ernaar in de bestreden beslissingen getuigt dan ook geenszins van onzorgvuldig handelen van de commissaris-generaal, doch vindt zijn steun in de motiveringsplicht waartoe de commissaris-generaal gehouden is. Overigens blijkt niet en verzoekers tonen dit ook niet aan dat de commissaris-generaal de door verzoekers aangehaalde feiten met derden, die geen uitstaans hebben met hun verzoek om internationale bescherming en dat gebaseerd is op dezelfde feiten als deze aangehaald door hun familieleden, heeft gedeeld. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de verplichting tot geheimhouding en vertrouwelijkheid zoals vervat in de door verzoekers aangehaalde bepalingen is miskend door het nemen van de bestreden beslissingen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Uit uw verklaringen en deze van uw echtgenoot blijkt dat de redenen voor jullie vertrek uit El Salvador voortvloeien uit de problemen van uw vader, (...), die reeds in november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in België (CGVS 20/13239B, vanaf nu CGVS vrouw, p. 10, 14-17 en 19; CGVS 20/13239, vanaf nu CGVS man, p. 10 en 14-15). Op 2 september 2020 weigerde het CGVS uw vader en zijn gezin zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk besloten dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hem verklaarde problemen in El Salvador. De veiligheidssituatie in uw land van herkomst noopte evenmin tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals is bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uw vader diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 2 april 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS in arrest 252.175 (zie administratief dossier). Hierdoor staat de beoordeling van de problemen van uw vader vast. Dat de aangehaalde problemen van uw vader ongeloofwaardig en niet aannemelijk werden bevonden, doet onvermijdelijk reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen in El Salvador, dewelke volgens uw verklaring en deze van uw echtgenoot voortvloeien uit de problemen van uw vader in El Salvador (CGVS vrouw, p. 10, 14-17 en 19; CGVS man, p. 10 en 14-15).

De ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen in El Salvador wordt verder nog bevestigd door de incoherente en weinig aannemelijke verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden. Zo kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij het incident van 11 december 2019, waarbij vijf leden van de bende 18 bij uw huis kwamen informeren naar uw vader (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Jullie gedrag in de nasleep van dit incident valt namelijk niet te verenigen met jullie geuite vrees ten opzichte van de bende. Zo dreigden de bendeleden ermee jullie gezin te vermoorden indien jullie jullie huis niet zouden verlaten (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Toch keerde uw echtgenoot op 14 januari 2020 nog terug naar jullie huis om spullen op te halen, waarbij hij opnieuw staande gehouden werd door leden van de bende 18 (CGVS vrouw, p. 14-15; CGVS man, p. 14-15). Dat uw echtgenoot, nog terugkeerde naar jullie huis na de dreigementen van 11 december 2019 is erg opmerkelijk en getuigt niet van een ernstige vrees in jullie hoofde. Zo lijkt dit wel een erg groot risico om enkele – niet-noodzakelijke – spullen op te halen, gezien uw echtgenoot er van op de hoogte was dat er steeds één of twee bendeleden aan het waken zijn in de kolonie waardoor hij het risico kende van een terugkeer naar jullie kolonie (CGVS man, p. 5). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat noch u, noch uw echtgenoot in jullie verklaring bij de DVZ dit incident van 14 januari 2020 vermelden (Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5 en 3.8; Vragenlijst CGVS man, vraag 3.5 en 3.8). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u in het begin van de procedure niet goed geïnformeerd werd en enkel uw aangifte indienen omdat jullie dachten dat het dossier van uw echtgenoot en u gesplitst zou worden als er twee aangiftes ingediend werden (CGVS vrouw, p. 21). Uw echtgenoot komt eveneens met deze verklaring voor deze lacune in jullie verklaring op de DVZ (CGVS man, p. 24-25). Deze verklaring is echter niet overtuigend, daar er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij/zij bij het

indienen van een verzoek om internationale bescherming open kaart gespeeld wordt over de redenen waarom zij hun thuisland verlaten hebben. Dat jullie het beiden nalieten om het incident aan te halen dat uiteindelijk de doorslag gaf voor jullie beslissing om El Salvador te verlaten, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas (CGVS vrouw, p. 10; CGVS man, p. 10).

Ook jullie verklaringen betreffende de problemen van uw zus, (...), zijn dermate incoherent dat hieruit evenmin geloof gehecht kan worden aan jullie verklaring dat de bende 18 nog steeds op zoek is naar uw vader, uw broer, uw gezin en uzelf. Zo verklaart u dat uw moeder en uw zus na een derde toenadering door de bende 18 in september 2020 het huis in Colonia Dolores verlieten en intussen bij familie en vrienden verblijven (CGVS vrouw, p. 6 en 16-17). Ook uw echtgenoot haalt de problemen van (...) aan, en verklaart hierbij aanvankelijk dat zij momenteel nog in Colonia Dolores woont samen met uw schoonmoeder (CGVS man, p. 26) om zich nadien te corrigeren en hieraan toe te voegen dat (...) na het indienen van de aangifte in september 2020 het huis verliet en bij enkele vrienden ging wonen (CGVS man, p. 26). Dat ook uw moeder het huis moest verlaten, haalt hij hierbij niet aan (CGVS man, p. 26). Ook uw broer, (...), verklaarde dat enkel uw zus constant moet verhuizen maar dat uw moeder nog steeds in het ouderlijke huis in Colonia Dolores woont (CGVS 20/13240, persoonlijk onderhoud van 2 maart 2021, p. 4 en 6 – zie administratief dossier).

Dat uw verklaringen over zowel uw eigen problemen met de bende 18, als de problemen van (...) met de bende 18, dermate veel incoherenties bevatten en bovendien voortvloeien uit de reeds ongeloofwaardig geachte problemen van uw vader, maakt dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde problemen met de bende 18.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de problemen waarvoor u in januari 2013 verhuisde bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd, gezien deze feiten dateren van meer dan zeven jaar voor uw vertrek naar België (CGVS vrouw, p. 4-5 en 14). Zo verklaart u dat de bende 18 u om geld vroeg, waarop ze dreigden u en uw kinderen te vermoorden als u niet zou betalen (CGVS vrouw, p. 4-5 en 14). U betaalde de bende nooit en verhuisde naar uw moeder in Colonia Dolores. Hoewel u in een kolonie ging wonen die eveneens onder controle van de bende 18 stond, kwamen de bendeleden niet naar u zoeken en kende u geen verdere problemen omdat u het gevraagde geld niet betaalde (CGVS vrouw, p. 5 en 18). Bijkomstig vermeldde u dit incident niet tijdens uw interview op de DVZ toen u gevraagd werd om een overzicht te geven van alle feiten die leidden tot uw vlucht uit uw land (Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5 en 3.8). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u nochtans aan dat u de belangrijkste feiten die geleid hadden tot jullie vertrek uit El Salvador, samengevat had kunnen vertellen bij de DVZ (CGVS vrouw, p. 2-3). Hieruit kan afgeleid worden dat dit incident niet mede aan de basis ligt van uw vertrek uit El Salvador.

Uw echtgenoot haalt nog aan dat hij vreest dat jullie zoon in El Salvador gerekruteerd zou kunnen worden door de bendes (CGVS man, p. 16-17). Gevraagd of ze dat ooit reeds probeerden in het verleden, verklaart hij dat dit niet het geval is (CGVS man, p. 17). Deze vrees blijkt dan ook louter hypothetisch te zijn, gezien nergens uit jullie verklaringen afgeleid kan worden dat dit jullie zoon zal overkomen. Uw echtgenoot wijst er hierbij echter op dat bendeleden uw broer reeds probeerden te rekruteren (CGVS man, p. 17). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van uw broer hieromtrent niet geloofwaardig geacht werden (Beslissing CGVS 20/13240 – zie blauwe map).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksakte, uittreksels van het strafregister en attesten van jullie werk bevatten louter gegevens omtrent jullie identiteit, job, blanco strafblad en nationaliteit die niet in twijfel getrokken worden. De aangiftes van u, uw echtgenoot en uw zus (...) bevatten dan weer louter hun verklaring en dus hun weergave van de feiten, waardoor het aan objectieve bewijswaarde ontbreekt. De kopieën van de aangiftes van uw vader bevatten evenmin elementen die bovenstaande beslissing kunnen omkeren, daar de verklaringen in deze aangiftes reeds als ongeloofwaardig bestempeld werden door het CGVS bij het verzoek van uw vader en intussen bevestigd door het RvV. De foto's van uw zus (...) met daarop de verwondingen die zij volgens uw verklaring opliep tijdens een confrontatie met bendeleden in juli 2020, kunnen slechts een geloofwaardig relaas ondersteunen maar bewijzen op zich niets. Zo kan louter op basis van de foto's niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden uw zus deze verwondingen opliep. De twee nieuwsberichten handelen dan weer louter over algemene informatie en hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen in El Salvador. De vliegtuigtickets bevestigen jullie reis naar België, hetgeen hier niet ter discussie staat. De verkoopakte van uw wagen toont dan weer enkel aan dat u uw wagen verkocht net voor uw vertrek naar België.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

en tevens bijkomend en specifiek voor verzoeker

"U verklaart nog problemen te hebben gekend als chauffeur voor Uber. Zo verklaren u en uw vrouw dat u in november 2019 opgebeld werd door bendeleden en voor hen een gratis ritje moest uitvoeren. U voerde dit ritje voor hen uit, omdat ze dreigden u te doden indien u weigerde (CGVS vrouw, p. 9; CGVS man, p. 7-8 en 14). Geen van jullie beiden vermelden dit incident echter wanneer jullie op de DVZ gevraagd wordt naar de feiten die geleid hebben tot jullie vertrek uit El Salvador (Vragenlijst CGVS, punt 3.5 en 3.8; Vragenlijst CGVS man, vraag 3.5 en 3.8). De geloofwaardigheid van dit incident wordt eveneens betwist. Zo stelt u in uw verklaring bij de DVZ dat uw laatste job in El Salvador, uw functie als supervisor van onderhoud was, in Colegio Temach (Verklaring DVZ 20/13239, vraag 12). Dit komt niet

overeen met jullie latere verklaring op het CGVS waar jullie stellen dat u in november 2019 uw job op deze school opzegde om als Uber-chauffeur te gaan werken (CGVS vrouw, p. 9; CGVS man, p. 6-7). Bovendien verklaart uw vrouw dat u onmiddellijk na deze bedreiging door de bende 18 stopte met werken en enkel nog ritjes uitvoerde voor kennissen (CGVS vrouw, p. 9). U verklaart daarentegen dat u na dat incident wel nog verder bleef werken tot 27 november 2019, en dat u in die periode niet opnieuw aangesproken werd door bendeleden (CGVS man, p. 17). Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen maken het weinig aannemelijk dat u als Uber-chauffeur problemen kende met bendeleden. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas en de redenen waarom zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissingen, waarin hun verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politie mensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet verzoekende partij individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekende partijen evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Met het argument dat zij in een kolonie woonden die in handen is van een bende 18 en hun zoon het profiel heeft van een jongeman die criminele bendes benaderen voor rekrutering, doen verzoekers geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente motieven waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met de bende.

De verwijzing naar algemene informatie en een risicoprofiel als "*personen met beroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing*" en "*personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende*", is ontoereikend om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, waarbij verzoekers in gebreke blijven.

Waar verzoekers verwijzen naar het feit dat de vader van verzoekster een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat in hoofde van verzoeksters vader werd genomen en waarnaar verwezen wordt in de thans bestreden beslissingen, wijst de Raad erop dat voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is en dat het cassatieberoep geen ander licht werpt op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeksters vader. Het hangend beroep laat de wettigheid van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog onverlet en is niet in staat om de ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen te herstellen.

Overigens werd de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers verklaarde problemen niet louter gesteund op het reeds vastgestelde ongeloofwaardige relaas van verzoeksters vader. De ongeloofwaardigheid van deze problemen in El Salvador wordt bevestigd door verschillende vaststellingen in de verklaringen die verzoekers zelf afleggen en dit met betrekking tot hun eigen problemen.

Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker na het incident van 11 december 2019 waarbij bendeleden ermee bedreigd hadden hun gezin te vermoorden indien zij hun huis niet zouden verlaten, nog terugging naar het huis op 14 januari 2020 en dit louter naar eigen zeggen om wat spullen op te halen.

Verzoekers trachten dit gedrag te verklaren door te wijzen op het feit dat het voor hen noodzakelijk was om zoveel mogelijk zaken te verzamelen en dit om geld te kunnen verzamelen om te vluchten en op het feit dat zij de sleutels moesten teruggeven omdat het een gehuurd huis was.

Zowel uit de verklaringen van verzoeker als verzoekster blijkt dat het geld dat werd aangewend om te kunnen vluchten voortkwam uit de verkoop van hun wagen alsmede een deel spaargeld betrof (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Het argument dat zij de sleutels moesten kunnen teruggeven, werd nooit eerder aangehaald. Overigens kan niet worden ingezien dat verzoeker een dergelijk risico nam, omdat deze sleutels eenvoudigweg ook konden worden opgestuurd naar de verhuurder. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoeker, gelet op het door hen verklaarde risico dat zij liepen door terug te keren naar hun huis, samen met een vriend terugkeerde naar het huis en het ophalen van deze spullen niet liet regelen door deze vriend alleen. Wanneer verzoekster hiernaar gevraagd werd kwam zij zelfs niet verder dan de stelling "*ja, misschien heeft mijn man hem gevraagd om dat niet alleen te doen en besloot hij om dat samen met hem te doen om de frigo te dragen en de spullen*" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21), hetgeen bezwaarlijk als een valabele verklaring kan worden gezien voor het risico waaraan verzoeker zich blootstelde. De stelling dat zij geen andere keuze hadden, gaat dan ook niet op.

Ook wordt vastgesteld dat zowel verzoekster als verzoeker in hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maken van dit incident van 14 januari 2020 (Vragenlijst verzoekster, vraag 3.5 en 3.8; Vragenlijst verzoeker, vraag 3.5 en 3.8).

Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoekers een dergelijk essentieel element niet hebben vermeld. Immers, van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Waar verzoekers aanvoeren dat er slechts vijf vragen werden gesteld waar zij kort en bondig moesten op antwoorden en er een kort overzicht moet worden gegeven, kan niet verklaren waarom zij hierover niets hebben vermeld. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in hun asielaanvraag zouden vermelden. Verzoekers werd immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit het land van herkomst. (Vragenlijsten, Vraag 3.5), waarbij zij echter geen melding maakten van voormeld incident. Ook kregen zij verder nog de kans om aan hun verhaal nog iets toe te voegen (Vragenlijsten, vraag 3.8), een mogelijkheid waar zowel verzoeker als verzoekster gebruik van maakten, doch waar zij opnieuw niets vermeldden over het incident van 14 januari.

Waar verzoekers verwijzen naar de verklaringen van verzoeker waarbij deze bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud stelde dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle elementen heeft vermeld, gaan zij eraan voorbij dat hij dit vervolgens nader toelichtte en stelde dat het ging over zeer specifieke details wanneer de benedeelden hen benaderd hebben en exacte gegevens en dat hij enkel had verteld over het incident dat hen het meest bang maakte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Bovendien gaf verzoeker tijdens dit onderhoud bij de vraag waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets had vermeld over het incident van 14 januari enkel te kennen dat hij niets had vermeld omdat hij nog geen bewijs was had dat hij een klacht had ingediend en dus ook geen bewijs van het bezoek van de benedeelde en hij dan ook verkeerd was ingelicht (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 24).

Deze verklaring kan, zoals gesteld in de bestreden beslissingen, niet overtuigen, daar er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij/zij bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming open kaart speelt over de redenen waarom zij hun thuisland verlaten hebben, te meer er ook specifiek gevraagd werd "alle" feiten te vermelden.

Het feit dat verzoekers het element waarop zij thans hun verzoek om bescherming steunen en beschouwen als het incident dat de doorslag gaf om het land te verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10), niet bij aanvang van de procedure vermeldden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Het argument dat de verwerende partij hun verklaringen over deze incidenten, waaronder die van 11 december negeert, plaatsten zij voormelde vaststellingen niet in een ander daglicht.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen met betrekking tot de problemen van verzoeksters zus, ontkennen verzoekers dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zij gaan hiermee volledig voorbij aan wat tijdens het persoonlijk onderhoud werd genoteerd. Verzoeker haalde weliswaar ook de problemen van verzoeksters zus aan, maar verklaarde wel degelijk in antwoord op de vraag waar verzoekster zus "momenteel verblijft" dat zij momenteel nog in Colonia Dolores woont samen met zijn schoonmoeder om zich nadien te corrigeren en hieraan toe te voegen dat verzoeksters zus na het indienen van de aangifte in september 2020 het huis verliet en bij enkele vrienden ging wonen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 26). Indien de problemen van verzoeksters zus en haar moeder daadwerkelijk op enige waarheid berusten kan wel degelijk worden verwacht dat verzoekers hierover onmiddellijk en niet na enige reflectie eensluidende verklaringen afleggen. Dat ook verzoeksters moeder het huis moest verlaten, haalt verzoeker bovendien niet aan (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 26), terwijl verzoekster verklaarde dat zowel haar moeder als haar zus na een derde toenadering door de bende 18 in september 2020 het huis in Colonia Dolores verlieten en intussen bij familie en vrienden verblijven (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 16, 17).

Het is opmerkelijk dat ook verzoeksters broer, net zoals verzoeker, verklaarde dat enkel verzoeksters zus constant moet verhuizen maar dat zijn moeder nog steeds in het ouderlijke huis in Colonia Dolores woont, zoals blijkt uit de Notities van diens persoonlijk onderhoud aanwezig in het administratief dossier (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 6).

Waar verzoekers aanvoeren dat het meer dan waarschijnlijk is dat verzoeksters broer niet van alles op de hoogte is, de jongste is en 20 jaar oud, niet dezelfde relatie heeft met zijn oudere zussen die hem niet willen lastig vallen met hun problemen en beschermen, wijst de Raad erop dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters broer wel afwist van de problemen die zijn zus heeft gekend en daardoor is moeten vluchten, maar dan geheel onwetend bleek over het feit dat zijn moeder het ouderlijk huis eveneens heeft moeten verlaten en net als zijn zus op de vlucht is. Met de argumentatie dat verzoeksters broer veel jonger en fragieler is en "misschien" niet zo close met zijn oudere zussen, dat ze hem niet in detail alles hebben uitgelegd omdat ze hem wilden beschermen, beperken zij zich tot algemene en hypothetische beweringen zonder dit concreet aan te tonen.

Het argument dat het aannemelijk is dat de wijze waarop de vragen werden gesteld tot verwarring kunnen hebben geleid, is niet enkel louter hypothetisch, maar wordt door verzoekers evenmin op concrete wijze aangetoond. De Raad is, na lezing van de notities van de persoonlijk onderhoud, van mening dat de vragen duidelijk waren en niet voor interpretatie vatbaar.

Waar verzoekers het thans absurd vinden waar wordt gesteld dat de problemen waarvoor verzoekster in januari 2013 verhuisde niet meer actueel zijn, tonen zij niet aan dat deze problemen vandaag de dag nog actueel zijn, noch dat zij ten gevolge deze oudere feiten geïdentificeerd werden in 2019.

Ondanks de dreiging dat verzoekster de bende, die in 2013 bedreigd had haar en haar kinderen te vermoorden, nooit betaalde en verhuisde en vervolgens in een kolonie ging wonen die onder controle stond van dezelfde bende, kwamen de bendeleden haar nooit zoeken en kende zij geen verdere problemen. Waar verzoekers erop wijzen dat bendes nooit stoppen en dat zij van zodra een persoon en adres zijn geïdentificeerd, de bende achter deze persoon en verwanten aangaan, hoeveel tijd er ook verstrijkt gaan zij eraan voorbij dat ondanks het gegeven verzoekster de bende, die bedreigd had haar en haar kinderen te vermoorden nooit betaalde en verhuisde en vervolgens in een kolonie ging wonen die onder controle stond van dezelfde bende, de bendeleden haar nooit kwamen zoeken en kende zij geen verdere problemen. Wanneer verzoekster vervolgens voor de eerste maal in 2019 opnieuw geconfronteerd werd met deze bende spraken zij haar enkel aan over haar vader, doch niet over voormelde feiten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, 19) waardoor verzoeksters vrees omwille van feiten in 2013 geheel niet actueel kan genoemd worden.

Bovendien vermeldde verzoekster dit incident niet tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken toen haar gevraagd werd om een overzicht te geven van alle feiten die leidden tot de vlucht uit haar land (Vragenlijst, vraag 3.5). Aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf zij nochtans aan dat zij de belangrijkste feiten die geleid hadden tot het vertrek uit El Salvador, samengevat had kunnen vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 3). Hieruit kan dan ook wel degelijk afgeleid worden dat dit incident niet mede aan de basis ligt van verzoeksters vertrek uit El Salvador en aldus deel uitmaakt van haar actuele nood aan internationale bescherming.

Waar er ook verwezen wordt naar feiten van "meneer" toen de bende hem in 2014 begon te chanteren, moet worden opgemerkt dat noch verzoekster noch verzoeker gesproken heeft over chantage door een bende en dit vanaf 2014. Verzoekster stelde bovendien uitdrukkelijk dat er in de periode van 2014 tot 2019 niets gebeurde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Ook verzoeker gaf te kennen dat verzoekster hem over haar eerdere problemen wel had verteld, maar stelde eveneens dat zij in dezelfde periode geen problemen meer kenden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Voor zover er met de vermelding van "meneer" en feiten van chantage verwezen wordt naar het asielrelaas van verzoeksters vader wordt erop gewezen dat diens relaas tot op heden nog steeds ongeloofwaardig is.

In weerwil tot wat verzoekers stellen blijkt uit de motivering wel degelijk dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de beweerde bedreigingen door een bende wanneer hij voor Uber werkte en weigerde om gratis ritjes te doen. De pertinente motivering wordt voor de duidelijkheid bij deze hier hernomen:

"U verklaart nog problemen te hebben gekend als chauffeur voor Uber. Zo verklaren u en uw vrouw dat u in november 2019 opgebeld werd door bendeleden en voor hen een gratis ritje moest uitvoeren. U voerde dit ritje voor hen uit, omdat ze dreigden u te doden indien u weigerde (CGVS vrouw, p. 9; CGVS man, p. 7-8 en 14). Geen van jullie beiden vermelden dit incident echter wanneer jullie op de DVZ gevraagd wordt naar de feiten die geleid hebben tot jullie vertrek uit El Salvador (Vragenlijst CGVS, punt 3.5 en 3.8; Vragenlijst CGVS man, vraag 3.5 en 3.8). De geloofwaardigheid van dit incident wordt eveneens betwist. Zo stelt u in uw verklaring bij de DVZ dat uw laatste job in El Salvador, uw functie als supervisor van onderhoud was, in Colegio Temach (Verklaring DVZ 20/13239, vraag 12). Dit komt niet

overeen met jullie latere verklaring op het CGVS waar jullie stellen dat u in november 2019 uw job op deze school opzegde om als Uber-chauffeur te gaan werken (CGVS vrouw, p. 9; CGVS man, p. 6-7). Bovendien verklaart uw vrouw dat u onmiddellijk na deze bedreiging door de bende 18 stopte met werken en enkel nog ritjes uitvoerde voor kennissen (CGVS vrouw, p. 9). U verklaart daarentegen dat u na dat incident wel nog verder bleef werken tot 27 november 2019, en dat u in die periode niet opnieuw aangesproken werd door bendeleden (CGVS man, p. 17). Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen maken het weinig aannemelijk dat u als Uber-chauffeur problemen kende met bendeleden”

De verwijzing naar een profiel en algemene informatie waaruit blijkt dat verzoekers' zoon het profiel heeft van jongeren tot wie bendes zich wenden voor rekrutering en dat het risico op rekrutering verre van hypothetisch is gezien de frequentie van de rekruteringen en het doelwit van een jonge jongen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers' zoon in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Verzoekers zijn voorts van mening dat de verwerende partij geen rekening houdt met alle door hen neergelegde documenten, terwijl ze hun verhaal bewijzen en op zijn minst een aanwijzing vormen dat hun verhaal geloofwaardig is, doch gaan voorbij aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot deze stukken die voor de duidelijkheid hier wordt hernomen:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksakte, uittreksels van het strafregister en attesten van jullie werk bevatten louter gegevens omtrent jullie identiteit, job, blanco strafblad en nationaliteit die niet in twijfel getrokken worden. De aangiftes van u, uw echtgenoot en uw zus (...) bevatten dan weer louter hun verklaring en dus hun weergave van de feiten, waardoor het aan objectieve bewijswaarde ontbreekt. De kopieën van de aangiftes van uw vader bevatten evenmin elementen die bovenstaande beslissing kunnen omkeren, daar de verklaringen in deze aangiftes reeds als ongeloofwaardig bestempeld werden door het CGVS bij het verzoek van uw vader en intussen bevestigd door het RvV. De foto's van uw zus (...) met daarop de verwondingen die zij volgens uw verklaring opliep tijdens een confrontatie met bendeleden in juli 2020, kunnen slechts een geloofwaardig relaas ondersteunen maar bewijzen op zich niets. Zo kan louter op basis van de foto's niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden uw zus deze verwondingen opliep. De twee nieuwsberichten handelen dan weer louter over algemene informatie en hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen in El Salvador. De vliegtuigtickets bevestigen jullie reis naar België, hetgeen hier niet ter discussie staat. De verkoopakte van uw wagen toont dan weer enkel aan dat u uw wagen verkocht net voor uw vertrek naar België.” Hoewel verzoekers beweren dat deze documenten op zijn minst een aanwijzing vormen dat hun verhaal geloofwaardig is, tonen zij dit niet concreet aan. Waar verzoekers van mening zijn dat deze stukken uiterst relevant zijn in combinatie met hun verklaringen, gaan zij eraan voorbij dat hun verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Het betoog van verzoekers is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Per aanvullende nota brengen verzoekers nieuwe documenten bij zijnde *“de beëdigde vertaling en transcriptie van een voicebericht waarin de broer van de heer (...) en lid van de bende die hem zoekt te horen zijn”*, een driegbriefje dat door de bende bij verzoekers huis werd achtergelaten en door verzoekers broer werd teruggevonden met beëdigde vertaling, het bewijs dat de zus van verzoekster een klacht heeft ingediend bij het bureau voor de verdediging van de mensenrechten met beëdigde vertaling en een attest van de psycholoog van verzoeker.

Vooreerst wordt opgemerkt dat er aan transcriptie van een geluidsfragment geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering geen garantie biedt voor de authenticiteit van wat werd opgenomen.

Het bijgebrachte dreigbriefje is slechts een handgeschreven briefje en kan door om het even wie geschreven zijn, waardoor het evenmin objectieve bewijswaarde heeft. Het gegeven dat verzoeksters zus een klacht heeft ingediend en dat een officieel document volgens verzoekers getuigt van de vervolging die verzoekers hebben ondergaan, kan evenmin de ongeloofwaardigheid herstellen. Uit de vertaling van het neergelegde stuk blijkt immers dat de erin opgenomen vaststellingen gestoeld zijn op

de verklaringen van verzoeksters zus. Hieruit blijkt dan ook niet dat er enig officieel onderzoek naar gebeurd is en de aangehaalde feiten op enige waarheid berusten.

In het neergelegde psychologisch attest wordt louter gesteld dat verzoeker psychologisch bijstand krijgt en dat het nodig is te wijzen op een grote psychologische kwetsbaarheid in zijn hoofde en dat hij verdere psychotherapeutisch opvolging moet blijven krijgen. In weerwil tot wat verzoekers voorhouden in de aanvullende nota blijkt uit dit attest niet dat de bedreigingen en vervolgingen die verzoeker in het verleden heeft ondergaan verzoeker heeft *“achtergelaten met duidelijke zwakheden die psychologische opvolging vereisen”*. Het attest bevat immers geen informatie over de omstandigheden die hebben geleid tot zijn huidige psychische gesteldheid. Overigens zetten verzoekers niet uiteen in welke mate een dergelijk attest de bestreden beslissingen in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

Nu verzoekers in gebreke blijven de door hen voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is het betoog dat zij uit hoofde van die problemen deel uitmaken van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet niet dienstig. Voor zover verzoekers argumenteren dat zij in El Salvador niet over bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten zullen kunnen genieten, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen zowel wat betreft de feiten van 2013 als 2019 is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich opnieuw zal voordoen. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

Voor zover verzoekers nog aanstippen dat zij, gelet op de motieven van de bestreden beslissingen over terugkeerders uit het buitenland, in geval van terugkeer naar El Salvador des te meer geïsoleerd zullen worden, wijst de Raad erop dat op basis van de hem ter beschikking gestelde landeninformatie, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekers niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde incidenten een actuele en gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador, noch een reëel risico lopen op ernstige schade. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Verzoekers laten na *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de in de beschikbare informatie beschreven risico's. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van hun asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan

niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht en dat hun profiel als terugkeerders uit het buitenland en het profiel van hun zoon als “jongere” op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen

tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.8. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekers in volkomen subsidiaire orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF